

RACHEL VINCENT

ALPHA

alfa

„EGY ÍRÓ, AKIRE FIGYELNI FOGOK!”
KIM HARRISON, NEW YORK TIMES
BESTSELLERSZERZŐ

fine selection

RACHEL VINCENT

ALPHA

alfa

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Mindazoknak a MIRA Booksnál, akik a háttérben munkálkodtak azon, hogy bemutatkozó sorozatom és az első utazásom a könyvkiadás birodalmába életre szóló élmény legyen.

Minden barátomnak, akikkel az írás ismertetett össze. Ti segítettetek megőrizni az ép eszemet, vagy legalábbis meggyőztetek, hogy nem vagyok egyedül a neurózisaimmal.

Végül pedig a sorozat minden olvasójának, akik Faythe és az én társaságomban maradtak, ahogy felnőttünk és fejlődöttünk. Csodás utazás volt, és hálás vagyok mindenkinek, aki velünk jött. Én még maradok, de Faythe most kilép a színről. Köszönöm, hogy hozzásegítettétek a méltó búcsúhoz.

EGY

– **B**iztos vagy benne?

Jace tétovázott. Fél kézzel a feje feletti kopasz ágat markolta, a másikkal a cipzárja felé tapogatózott. De láttam rajta, hogy valójában ő is ugyanannyira akarja, mint én.

– Teljesen. – Átbújtattam az utolsó gombot a lyukon, és a földre dobtam a blúzomat, a fakó napfény pászmájába. Azonnal kivert a libabőr, legalább annyira a türelmetlen izgalomtól, mint a februári hidegtől. – Úgyhogy fogd be a szád, és vedd le a nadrágodat!

Jace vigyorogva vállat vont.

– Tudod, hogy egy jó kis izzadás buliban bármikor benne vagyok. – De elkapta tekintetét az arcomról, dél felé bámult, és ez meghazudtolta könnyed hangnemét. Részben vérszomj, részben vágy tükröződött a szemében, csupa várakozás; akárcsak az enyémben.

– Nem biztos, hogy ez rá a legjobb szó... – Nem mintha egy jó pörgős akció ellenemre lett volna. Már napok teltek el, és egyre jobban kívántam...

– Mi a pokol folyik itt? – morogta Marc; a következő pillanatban kirobbant a jobbomon álló bokorból. Nyomában beáradt a

napfény, láthatóvá tette a melltartómat és Jace... teljes meztelenségét. *A francba, ez gyors volt!*

Marc dühe mély, sötét ragyogásként sugárzott, és határozott arcvonásai ettől még élesebbnek tűntek.

– Nem csinálhatjátok nélkülem.

A francba.

– Marc, nem arról van szó, amire gondolsz, és nincs időnk megmagyarázni... – Megakadtam, amikor felfogtam a szavai értelmét.

– *Micsoda??*

– Azt mondtam, nélkülem nem csinálhatjátok. – Némán, kihívón vontam fel a szemöldökét. Megnémultam a döbbenettől. Egy percig csak pislogtam, ahogy a lehetőségek végigfutottak előttem, aztán megráztam a fejemet.

– De hát nem... – Csak intettem Jace aztán magam felé, mert képtelen voltam kimondani, amit Marc biztosan gondolt. – Ryant keressük. Futás közben megéreztem a szagát.

– Vic mondta. – Ennek ellenére láttam rajta, hogy bosszús, hiába tudja, hogy Jace-szel nem egy titkos déli találkára indultunk a bokrok közé.

– Apunak nem szóltál...?

Marc a háborús stratégiát egyeztette apuval, amikor megérkeztem a futásból, és nem mondtam meg, hova megyünk, mert nem akartam, hogy Ryan apu eszébe jusson. Elvégre mi is könnyen megoldhatjuk a problémát, megkímélve őt – és anyut – a további feszültségtől.

Marc lassan rázta a fejét, mintha megkérdőjelezné a saját döntését.

– Az égvilágon semmi szüksége rá, hogy még Ryannel is foglalkoznia kelljen.

– Így van. – Amellett nagyon vártam is a testgyakorlást, hogy az izmok tiszta játéka kiégesse belőlem a stressz egy részét. A másik, izzadósabb fajta testmozgást mindannyian megtagadtuk egymástól és magunktól, hogy Marc és Jace meg ne ölje egymást.

Akárki is mondta, hogy a kettő jobb, mint az egy, vagy ostoba volt, vagy hülye. Vagy nem volt szíve.

– Én is jövök, tehát öltözz fel! Most! Nem váltasz alakot.

– Ne parancsolgass neki! – mordult vissza Jace. A rettegés belemart a gyomromba, mint a savas hányinger.

Marc vicsorgott; láttam a pillanatot, amikor elvesztette az önuralmát. Jace-re vetette magát. Jace előrevetődött.

Kettejük közé ugrottam.

Mindketten nekem vágódtak; kiszaladt a levegő a tüdőmből, némán nyögtem kínomban. Egy pillanatig képtelen voltam megmozdulni a présben, mindenem fáj, és a szagok kavardása összezavart. A felsőtestem összevissza zúzódott, akkor sem jártam volna jobban, ha két autó közé kerülök.

Nem tudom, melyikük mozdult elsőnek, de hirtelen a földön feküdtem, és két aggodalmas és dühös arcba néztem fel.

– A keszervét, Faythe, meg fogod öletni magad! – csattant fel Marc.

Fájdalmas lélegzetet vettem, és rekedten feleltem.

– Láthatóan ez az ára, hogy távol tartsalak titeket egymás nyakától. – Az igazat megvallva, Jace ugyan örömmel védekezett, de egyelőre nem támadt Marcra. Marc viszont annál többször kezdeményezett.

Eltoltam őket, és lábra álltam, aztán ahogy ők is felegyenesedtek, Marcra meredtem.

– Nézd, tudom, hogy ez az egész helyzet az én hibám...

– Nem csak a tiéd – vetett Marc a vállam felett dühös pillantást Jace-re.

– ...és hogy rosszabbkor nem is jöhetett volna. És mindkettőt jobban sajnálom, mint azt el tudnám mondani. De ha minden időmet és erőmet arra kell fordítanom, hogy benneteket távol tartsalak egymástól, akkor tényleg meg fogom öletni magamat, és az a te hibád lesz.

Marc megtántorodott, mintha megütöttem volna, de azonnal magához is tért, és friss dühvel nézett rám.

– Aki szelet vet, vihart arat, Fayette. És akkor is veletek megyek.

Karba tettem a kezemet, igyekeztem kizárni a tudatomból a libabőrözést.

– Szerintem inkább maradj távol Jace-től, amíg lehiggadsz.

– Minek? Hogy a vadászat végén még egy kicsit... vethessetek és arathassatok?

Lehunytam a szememet, mellkasom sajkása ellenére mélyet lélegeztem. Ennek a fájdalomnak nem volt köze a kandúrlökhárításhoz. Aztán rávettem magam, hogy felnézsek.

– Tényleg azt hiszed, hogy megtenném veled?

– Azt hiszem, már megtetted.

Igaza volt, de a mondat attól még csípett. Még közel sem érdekeltem ki a megbocsátást, de ez nem is volt a legalkalmasabb pillanat a próbálkozásra. Valami mindig közbejött.

– Ryan után megyünk. Velünk jöhetsz, ha képes vagy uralkodni magadon.

Még sosem láttam ennyire keserűnek és nyíltan ellenségesnek Marcot, mint az elmúlt héten. A dühe zavarta az összpontosításban, az alvásban és a munkájában is, de nem bírt átlépni rajta, mert ő nem oldhatta meg a problémát – az az én feladatomból volt –, és el sem

menekülhetett. Akárhova nézett, engem látott Jace-szel, és a puszta jelenlétünk folyvást arra emlékeztette, mi történt.

Ez nem lesz jobb, amíg nem döntök, így vagy úgy.

Marc összevonta sötét szemöldökét, és közelebb lépett. Felfelé kellett néznom, hogy álljam a pillantását.

– Megyek. De én diktálom a feltételeket.

Lerántotta fekete pólóját; a szemem önkéntelenül megakadt a mellkasán, amelyet hosszú évek végrehajtói munkája formált szobrszerűvé, a kóbor kandúrtól kapott hegek alatt, amelyek tizenöt évvel ezelőtt az életembe hozták. Szerettem volna végighúzni az ujjaimat a sebhelyeken, de nem tudtam, van-e még jogom hozzá. Amióta megtudta, mi történt köztem és Jace között, alig ért hozzám.

– Egyelőre az én rangom magasabb – vágta oda –, úgyhogy vedd vissza a blúzodat. Két lábon jössz. És ezúttal igyekezz nem széttenni őket.

Ezúttal én tántorodtam hátra a haragja mélységétől, mégsem lepett meg igazán. Megérdemeltem a legrosszabbat, amit mondhatott, ő pedig megérdemelte, hogy kimondja, főleg úgy, hogy ha más is a közelben volt, hallgatnia kellett. De a fenébe is, a szavai martak, mint a méreg.

Jace felmordult, és előrelépett, de a hasára tettem a kezemet, hogy megállítsam. Szerettem volna rákiabálni Marcra, veszekedni vele, de azzal csak rontottam volna a helyzeten, úgyhogy visszanyeltem a dühömet, és a témánál maradtam.

– A francokat! Négy lábon gyorsabb vagyok. – Magányos futásom túl hamar véget ért, amikor megéreztem a betolakodó szagát az erdőben, és alig vártam, hogy macskaként is kinyújtóztathassam az izmaim, hátha ettől kiszellőzik a fejem, és alábbhagy a vérszomj, ami hetek óta gyötört mindannyiunkat.

Amióta Ethan meghalt – a bátyámat megölték a saját birtokunkon. Marc felkapta a blúzomat, és hozzám vágta.

– Hacsak nem akarod megölni, a fogakkal és karmokkal ezúttal nem mész sokra.

Igaza volt, úgyhogy morgolódva bár, de visszarángattam magamra a blúzt, és hátat fordítva mindkettejüknek, futva indultam a hely felé, ahol először megéreztem Ryan szagát.

– Gyertek utánam, ha átváltoztatok.

Nem voltam vezető alkat. Nem igazán. De apám kiképzett rá, hogy egy nap átvegyem az ő helyét, az alfáét, és egy alfának kérdéseket kell feltenni, utasításokat kiadni – macskaként mindkettőt nehéz.

Rendes körülmények között egy alfa még tanoncként sem maga törtetne az erdőn át, ha egy ismert betolakodót akar elfogatni. Különösen nem emberként, gyakorlatilag védtelenül a másik fél karmaival és fogaival szemben. Ugyanakkor ezt a bizonyos betolakodót nem csak egyszerűen ismertük. Őt szidtuk, utáltuk, megvetettük. De félni nem féltünk tőle.

Mert a bátyám volt.

Ahogy rohantam, meggyorsult a szívverésem, zihálni kezdtem. Igyekeztem mindent kifújni magamból, megtisztulni a méregtől, amely a vérem és lélegzetem volt, amióta elkezdtem hazudni Marcnak. De ennek már vége. Megtudta, hogy lefeküdtem Jace-szel, egyetlenegyszer, az Ethan halála miatti gyásztól lesújtva, miközben Marc maga eltűnt, már holtnak hitték – de az igazság csak rontott a dolgokon. Bocsánatot kérhettem, meg is tettem újra és újra, de nem mondhattam neki, hogy vége. Nem mondhattam, hogy nem szerettem Jace-t. Az ismét hazugság lett volna.

Gyűlöltem ezért magam, de céltalan érzés volt, semmin sem változtatott. Szerettem Marcot, ám nem érdemeltem meg. Szerettem Jace-t

is, azonban nem bírtam elereszteni Marcot. És akárhogy is döntök, Marc egyértelművé tette, hogy nem él tovább együtt Jace-szel. Ha a háborúnak vége, egyiküknek mennie kell. Én viszont nem akartam elveszíteni egyiküket sem.

Ügyetlen emberi alakomban elgondolkodva megbotlottam egy gyökérben, de elkaptam egy görbe ágat, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat, aztán száguldottam tovább, a tüdőmet marta a hideg.

Néhány lépést haladtam csak, amikor két kecses, fekete alak suhant el mellettem, olyan sebesen, hogy alig láttam őket. A szagukat azonban éreztem: Marc és Jace volt, immár macska alakjában, rögtönzött futóversenybe bonyolódva. Mostanra már mindenben versengtek, akár közöm volt hozzá, akár nem, és minden veszedelmessé, feszültté és fájdalmassá vált. Szinte ízlelni tudtam Marc keserűségét. Legyőzhette volna Jace-t, csakhogy nem tudta, hova mennek. Nem volt ott, amikor elújságtoltam, hogy elcsíptem Ryan szagát.

Mire odaértem, már felkergették egy fára; Ryan vékony, emberi karjával kapaszkodott az ágakba. Alig tűnt többnek, mint a fények és árnyak mintázata, de lefogadtam volna, hogy azok az árnyékok remegnek.

Marc mindvégig a halálát akarta, azért, amit velem tett – kiszolgáltattott egy dél-amerikai lánykereskedőnek, aki továbbadott volna annak, aki a legtöbbet ajánl értem.

– Vissza! – rendelkeztem. Mindkét kandúr engedelmeskedett. Marc még példátlan dühében sem engedte, hogy az ellenség meglássa a sorainkon keletkezett repedéseket. Mert annak ellenére, hogy anyánk kedvence maradt, mi, többiek, egyértelműen ellenségnek tekintettük Ryant.

– Lefelé! Most! – parancsoltam. Ryan egy másodpercnyi tétovázás után a földre huppant előttem, behajlított térdel, kitért karral, hogy

el ne veszítse az egyensúlyát. Igyekeztem nem elismerően nézni a gyakorlott mozdulatra; betudtam annak, hogy egy ilyen gyávát, mint az én fekete bárány bátyám, elég gyakran kergethetnek fel a fákra.

– Faythe – biccentett Ryan óvatos üdvözlésképpen, de ügyelt rá, nehogy túl mélyen hajtsa meg a fejét. Nem állt készen, hogy elismerje a rangomat a falkában, még nem, holott már régen nem volt tag.

Egy kopasz ág árnyéka vetült az arcára. Acélrácsok képe merült fel az emlékezetemből. Ethan temetésén Ryan afféle fegyverszünet alatt vett részt, de akkor túl sok minden történt, nem is foglalkoztam vele. Most azonban, hogy előttem állt, az árnyékokba bújva, minden visszatért...

– Egy jó okot mondj, miért ne hagyjam, hogy letépjék a karodat, és nézzük, ahog kivérzel.

– Mert anyu legközelebb egy kilométerről megérezné a vérem szagát, ha erre jön.

Felvontam a szemöldökömet: akaratom ellenére meglepett. Azt vártam, hogy könyörögni fog az életéért, vagy legalábbis a foszladozó családi kötelékre hivatkozik majd. De nyilván tudta, hogy semmit sem érne el vele. És még ha kész is lettem volna megölni valakit, aki nem jelent közvetlen fenyegetést, anyánkat nem bántottam volna, még Ryan megbüntetéséért sem. Már eltemette egy fiát, nem szerveztem volna neki egy második temetést egy hónapon belül.

– Mi a francot keresel itt? Emlékezz, az alakváltók nagyon sokáig bírják a fájdalmat, anélkül, hogy belehalnának!

Én már csak tudom. Ryan látta, hogy véres, kék-zöld, duzzanatokkal teli csomóvá váltam, miután visszavertem az első pszichotikus, gyilkos erőszaktevőt, akinek segített elrabolni engem és két másik nőtényt. Az egyik Abby unokahúgom volt. Mindezt csak azért,

hogy a saját bőrét mentse. Számára mindig ez maradt a lényeg. Maga volt a megtestesült gyávaság, már a látványától hányingert kaptam.

– Muszáj beszélnem veled. – Mármost anyákkal, természetesen. A kapaszzkodójával, a kabalájával, az egyetlen családtagjával, akivel valaha is törődött.

– Leszarom – vágtam vissza. Marc egyetértően fújta.

– Oké, értem, nem is hibáztatlak – bólintott Ryan, az örök meghunyászkodó; csak nehogy beletaláljanak az arcába. – De neki is jó lenne, ha találkoznánk.

– Ugyan, miért? – néztem rá hitetlenkedve.

– Ugyanazért, amiért jó neki, ha téged lát. Mert az anyánk. Nem gondolod, hogy Ethan dolga éppen elég volt neki?

Nagyot nyeltem.

– Ezt ne! – figyelmeztettem ökölbe szoruló kézzel. Jace felmordult az oldalamon. – Nem veheted a szádra a nevét. Ethan megtestesített mindent, ami belőled hiányzik. Mindig mindannyiunkért harcolt, és azért halt meg, mert megvédett egy ártatlan nőtényt. Te viszont... te eladtál minket.

Ryan lesütötte büntudattal teli tekintetét, amitől csak még dühösebb lettem.

– Nézz rám! – követeltem; a torkom sajgott a kikiabálni kívánt, mégis visszafojtott dolgoktól. A vádaktól, amiket hónapok óta gyűjtöttem. – Az a minimum, hogy a szemembe nézel.

Ryan felemelte a fejét. Az arcán tükröződő nyomorúság nem enyhítette a haragomat. Semmit sem tud az igazi nyomorúságról, a fájdalomról, amit okozott!

– Abby tizenhét éves volt. Szűz. Hagytad, hogy megerősakolják. Sara az esküvőjére készült, és te hagytad, hogy megerősakolják,

aztán megöljék. És hagyta, hogy engem is végigtapogassanak. Hogy engem is megpróbáljanak...

Összerezzen. Képtelen voltam befejezni. Úgyis tudta, mit hagyott, és a reakciójából ítélve az emlékek őt is bántották. Helyes. Annyira úgysem kínozhatták, mint engem.

– Szóval ne akard nekem megmondani, mire van szüksége anyáknak. Nem rád. Egyikünknek sincs rád szüksége.

Ryan sóhajtott, és a tekintetébe erő költözött, mintha valamit keresne a szememben.

– Tudom, hogy nem akarod ezt hallani, Faythe, de anyu megbocsátott nekem. Te miért nem vagy rá képes?

Ütöttem, mielőtt végiggondoltam volna. Ryan orra megreccsent, vér fröccsent a nyakamba, eláztatta a blúzomat. Ryan felüvöltött, de a hang gurgulázásba fulladt; az arca elé kapta a kezét.

Marc dorombolva a lábamnak dörgölözött. Ryan térdre esett, tönkrezúzott orrát tapogatta.

– Anyut nem markolászták, rugdosták, pofozták, nem alázták meg! – csattantam fel. – Nem taszigálták körbe egy mocskos pincében, egy ketrecben! Nem nyúltak hozzá! Megteheti, hogy megbocsát, mert nem ő az, aki rémálmaiban kudarcot vall *velük* szemben! Tudad, hogy szoktam róla álmodni, Ryan?

Lekuporodtam elé, a hajánál fogva hátrarántottam a fejét, amíg meg nem láttam a szemét. Már is gyorsan duzzadó, kékülő monokli övezte.

– Tudad, hogy az egészet átélem újra, minden egyedül töltött éjjelen? Minden éjjel, amikor túl fáradt vagyok, hogy küzdjek az emlékek ellen? – Visszanyeltem a könnyeket, kipréseltem magamból a folytatást. – Akkor szükségem lett volna rád. Neked kellett volna megvédened. Most már nem kellesz.

Állon vágtam, a feje a fatörzsnek csapódott. Könny szaladt a szemébe, de nem tudtam, a megbánástól-e, vagy a fájdalomtól. És nem is érdekelt.

A fiúk egyike a ruhám szegélyénél fogva hátrahúzott. Felálltam; már régen nem éreztem a hideget.

– Egy család voltunk – közöltem, és bakancsos lábammal combon rúgtam. – A bátyám voltál.

Ryan most már sírt. Motyogott is valamit, de nem hallottam. Nem akartam hallani.

– A nagy testvérek dolga, hogy vigyázzanak, nehogy ilyesmi történjen a kishúgaikkal. Ez a dolguk, akár végrehajtok, akár nem. Ethan tudta. Te mi a francért nem? – Újra belerúgtam. Ryan a fa tövéhez kucorodott. Még csak nem is próbálta megvédeni magát, mintha ő is akarta volna a büntetést. Mintha az, hogy verik, enyhített volna a büntudatán.

Marc újra megrántotta a ruhámat. Hátrabotlottam, döbbenet láttam a bütykeimre kenődött vért. Fogalmam sem volt, hogy még mindig ennyi düh rejlik bennem.

Ryan felnézett, a könnyeivel hígított vérét a kabátja ujjába törölte, és lassan felállt.

– Annyira sajnálom, Faythe. Tudom, ez sosem lesz elegendő, de annyira, annyira sajnálom.

Aha. Ezt mondhatja Sarának és Abbynek.

– Tűnj el! – Égett a szemem, szerettem volna megdörzsölni – vagy lehunyni.

– Faythe...

– Tűnés! – süvöltöttem. – És ha visszajössz, esküszöm, fülbevalót csinállok a tépőfogaidból!

– Kérlek... – próbálkozott utoljára, és újra eltörölte az orrából folyamatosan szivárgó vért.

– Menj már!

Végül futásnak eredt. Kétszer nézett vissza.

Csak akkor éreztem meg, hogy sírok, amikor térdre estem, és Jace forró, érdes nyelvével lenyalta a könnyeimet.

Hozzám simultak, mindketten, együtt melegítettek és támogattak. A bundájukba markoltam, és percekig csak zokogtam.

A kis ház kanapéján ültem – a kezem még dermedt volt a hidegtől, az arcom vörös a sírástól.

Marc felhúzta a nadrágja cipzárját; a csaknem tökéletes csendben a fémes hang élesnek tűnt, még a túloldali főzőfülkéből is. Amíg Jace visszaváltozott, Marc hozott nekem egy üveg hideg vizet – biztos, hogy egy tiszta pohár sem akadt. Fél perccel később a meztelen Jace is felegyenesedett. Egyáltalán nem igyekezett a ruháiért.

Marc dühös grimasszal hozzávágta a farmerét, amit visszafelé szedtem össze. Jace, miközben magára húzta, végig aggódalmasan nézett engem. A pillantás, amit ezért Marc vetett rá, egy vulkánt is befagyaszthatott volna, de Jace fel se vette.

– Vegyél fel egy tiszta inget, én rendbe hozom Faythe-t.

– Nem hagyom kettesben veled. Itt.

Itt, ahol Jace és én... összegabalyodtunk. A nappali padlóján.

Jace ragyogó kék szemét forgatta.

– Mintha rá akarnék nyomulni, amíg ilyen zaklatott.

– Ha az emlékezetem nem csal, ilyenkor a leginkább *fogékony* – vágott vissza Marc.

Fellobbant bennem az indulat, ökölbe szorítottam a kezemet, de befogtam a számat. Marc túlélte, hogy felszarvazom, hát én is túléltem a haragját.

Jace berontott a konyhába, és tenyérrel csapott a konyhapultra.

– Rajtam verd le, ha úgy tetszik, de őt hagyd a francba békén! – meredt a pult túloldalán álló Marcra.

– Ha még egyszer így szólsz hozzám, az arcod bánja – morogta vissza összeszorított fogain át Marc.

– Rajta! – Jace kihúzta magát és széttárta a karját, kihívón várva az első csapást. Ő is szívesen verekedett volna, de nem akarta elkezdni, mert tudta, hogy azzal felbosszantana.

Marc viszont kifejezetten bosszantani akart. Megsebezni, ahogy én is megsebeztem őt.

És a nyelve éppen olyan élesnek bizonyult, mint az enyém.

– Állj! – Annak, hogy a hangomat fel sem kellett emelnem, és elhallgattak, bátorítania kellett volna, de abban a percben a közmondásos poharam sokkal inkább üres volt. – Hacsak nem akartok arról beszámolni apunak, hogy takonnyá vertelek benneteket, rohadtul hagyjátok abba, de mindketten!

Felpillantottam a kezemben szorongatott hideg és nedves üvegről.

– Nem mehetek be Ryan vérével borítva, és ha felveszem valamelyikötök ingét, valaki úgyis megkérdezi, mi lett a sajáttommal.

– Hát jó – biccentett Marc a bejárati ajtó felé. – Jace, eredj, hozz Faythe-nek egy tiszta blúzt! Van még egy ugyanilyen a szekrényében.

Ami azt illeti, több legombolható nyakú, fekete ingem volt, mert a munkához és a szórakozáshoz is remekül megfeleltek.

Jace vállat vont.

– És akkor mit mondjak, ha valaki meglát, amint a szekrényében kotorászok, vagy kilépek a szobájából egy blúzával a kezemben?

– A pokolba! – csattant fel Marc. Az ő jelenlétét senki sem furcsállná a szobámban, sem azt, ha nála vannak a ruháim. Az elmúlt hónapban jó pár ruhadarabom megsemmisült – néhány a

munkában, és volt, ami Marcnak és a természeti erőnek is beillő türelmetlenségének köszönhetően.

Ököllet a pultra csapott, aztán ránk se nézve kisietett a házból.

Jace vizet folytatott a mosogatóba, aztán lehuppant mellém a kanapéra, kezében egy gőzölgő, nedves ruhával.

– Izé, nem akarsz ezt levenni? – nézett vérfoltos blúzomra. – A lehető legplátóibban kérdezem.

– Nem kellene – feleltem. Addig semmiképpen, amíg Marc vissza nem jön. De alig bírtam már Ryan vérének a szagát magamon; emlékeztetett rá, mit tettem vele az imént, és hogy egykor mit hagyott ő megtörténni. Úgyhogy elfordultam Jace-től, és kigombolkoztam.

Elhúzódott, hogy mozogni tudjak, mégis úgy éreztem a tekintetét, mint a tapintható hőséget. A szívverésem felgyorsult tőle.

Reszkető kézzel ejtettem a földre a foltos ruhadarabot.

– Gyere, hajolj hátra! – suttozta Jace.

Nem mozdultam, mert túlságosan féltem, hogy törekeny önuralmam szilánkokra esik. Jace erős kezét a tarkómra csúsztatta, hogy megtámassza, és gyengéd nyomással hátradöntse a fejemet.

A meleg, nedves ruhával letörölte az állkapcsomat és a nyakamat; a vére minden mozdulatával egyre hangosabban zúgott az ereiben. Lehunyta a szemét. Pánik tört rám. Köztünk nem lehetséges plátói érintés, többé már nem. És már egyszer megtanultam, hogy jobb félni, mint megijedni... Marc dühétől és fájaldalmától.

– Majd én. – Elvettem a ruhát, és alaposan megtisztítottam a nyakamat és mellkasomat, miközben Jace a padlót bámulta. Elszánta magát, hogy nem nézi, hogy másra gondol.

Amikor végeztem, a kisasztalra raktam a ruhát, és elfordultam, hogy a kanapé karjának támaszkodjak. A lábamat magam alá húztam, hogy ezzel is távolságot tartsak kettőnk között.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Jace kutatón rám pillantott. Eszébe jutott valami más, és látatlanban megmondhattam, hogy nem fog tetszeni a téma.

– Tényleg álmodsz róla? Már mint a pincéről.

Az ölembé bámultam, és megpróbáltam csomót kötni ideges ujjaimra, amíg Jace a kezemre nem tette a sajátját.

– Azt hiszed, csak kitaláltam?

– Sose beszéltél róla. Marc tudja?

Bólintottam.

– Hogyne tudná.

Jace mélyet lélegzett, a pulzusa megint meggyorsult.

– Ha rosszabb, amikor egyedül alszol... nem muszáj egyedül aludnod. – Felvontam a szemöldökömet, de Jace sietve folytatta. – Nem akarok semmit, csak mondom... itt vagyok.

A szívem úgy fáj, mintha túlságosan tele volna, nem férne a helyére. Pislogtam, nehogy Jace meglássa.

– Aha. Amíg Marc ki nem végez.

– Szeretném látni, hogy megpróbálja.

– Hát én nem.

Lépések dobbantak a lépcsőn, Jace elhúzódott a kanapén. Nyílt az ajtó. Marc végigmért minket, és dühös arcot vágott, de nem szólt. Szigorúan véve nem szegtük meg a szabályokat.

– Nesze! – Felém hajította a tiszta blúzt, és felálltam, hogy felvegyem. – Jobban teszed, ha igyekszel. Angela most hajtott be a farmra.